

Μαύρο πάτωμα

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΖΑΝΙΤΑΣ

Μαύρο πάτωμα

ΩΚΕΑΝΙΔΑ
ΑΘΗΝΑ * 2016

We 're really quite nice
and friendly, but everyone
has a beastly side to them,
don't they?

Σιντ Βίσιους

1η έκδοση: Νοέμβριος 2016

Επιμέλεια: Σοφία Μάλλη
Τυπογραφική διόρθωση: Μάγδα Τσόκα

© 2016, Γιώργος Κοζανιτάς

© 2016, για την ελληνική γλώσσα

Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137

www.oceanida.gr

email: info@oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-787-2

Ο ΣΙΜΟΣ ΗΤΑΝ ΜΟΥΣΚΕΜΑ ΣΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ. Σκούπισε το μέτωπό του με την ανάποδη του χεριού του και σηκώθηκε απ' το πάτωμα. Μουντζούρες κάλυπταν όλο του το πρόσωπο, κι έτσι αδύνατος και ξερακιανός όπως ήτανε φαινόταν πολύ ταλαιπωρημένος. Τέλη Ιουνίου, Πέμπτη, δέκα το πρωί και η ζέστη στο συνεργείο αυτοκινήτων ανυπόφορη, ακόμα και με τις δυο πτυσσόμενες πόρτες διάπλατα ανοιχτές και τον ανεμιστήρα οροφής να στριφογυρίζει αδιάκοπα. Το πλαστικό πάτωμα όμως δεν το άντεχε με τίποτα! Έμοιαζε με ένα τεράστιο τηγάκι πάνω σε δυνατή φωτιά απ' όλα τα ξεραμένα γράσα που είχαν κολλήσει σ' αυτό με τα χρόνια. Πάντα έτσι το θυμόταν ο Σίμος, κατάμαυρο, να ζέχνει καμένο λάδι κι ιδρώτα και να βράζει κάτω από τα πόδια του.

Σήμερα ήταν μόνος του με τον Γιάννη, έναν πιτσιρικά δεκάξι χρονών που ο Ιωσήφ είχε προσλάβει πρόσφατα για χαμαλοδουλειά, παρ' όλο που τον τελευταίο καιρό δεν είχε και πολλή κίνηση στο συνεργείο. Ο Σίμος άφησε για μια στιγμή το κλειδί στον πάγκο και σκούπισε τα χέρια του στη φόρμα. Το πρωί τη φόρεσε καθαρή, αλλά μέχρι το τέλος της μέρας θα γέμιζε κι αυτή μουντζούρες.

Είχε πέντε διαφορετικές φόρμες εργασίας για ν' αλλάζει κάθε δυο τρεις μέρες. «Πάλι καλά που δεν θέλουν και

σιδέρωμα», του 'λεγε η Άννα όταν τον έβλεπε να παίρνει μια φρεσκοπλυμένη απ' το συρτάρι. Αν και τρομερά ανθεκτική δεν ήταν ιδιαίτερα ζεστή, έτσι μπορούσε άνετα να τη φοράει και το καλοκαίρι μ' ένα μακό μπλουζάκι ή και μιά φανέλα και να κουμπώνει από πάνω τις τιράντες. Τα ρούχα εργασίας του Σίμου συμπλήρωναν ένα ζευγάρι αρβύλες σαν αυτές που φορούσε στο στρατό, που τις φύλαγε μόνιμα στο πορτομπαγκάζ. Είχαν ήδη κρατήσει δυο χρόνια και πίστευε ότι άνετα θα αντέχανε άλλα τόσα.

Πήρε ξανά το κλειδί στα χέρια. Πέντε λεπτά παιδεύονταν να ξεβιδώσει το μπουλόνι από τη σκουριασμένη ζάντα αλλά μάταια. Δοκίμασε ακόμα μια φορά, τίποτα. Τα παράτησε. Έστριψε ένα τσιγάρο και δυνάμωσε την ένταση του ραδιοφώνου.

Ας περάσουμε τώρα στο αστυνομικό μας δελτίο. Άντρας τριάντα τεσσάρων χρονών εντοπίστηκε τα ξημερώματα πίσω από κάδους απορριμμάτων κοντά στο άλσος Περιστερίου, βαριά χτυπημένος και σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Η Αστυνομία δήλωσε ότι το θύμα φέρει πολλαπλά τραύματα στο σώμα, καθώς και εγκαύματα από τσιγάρο. Οι Αρχές εξετάζουν το σενάριο βασανισμού. Σύμφωνα με το ρεπορτάζ, ο άντρας είναι ελληνικής καταγωγής και τοξικομανής.

Ο Σίμος τίναξε τη στάχτη στο πάτωμα κι άφησε το τσιγάρο στο τασάκι. Είχε βαρεθεί ν' ακούει ειδήσεις. Κάθε μέρα σαν να μην άλλαζε τίποτα. Ίδιες λέξεις, ίδιες ιστορίες, ίδιοι πρωταγωνιστές, τίποτα καινούργιο. Ακόμα και η φωνή της εκφωνήτριας έμενε απaráλλαχτη, άχρωμη, βαρετή. Με το που άνοιγε το στόμα της, ο Σίμος

κατέβαζε τον διακόπτη και το μόνο που άκουγε ήταν ένα αργόσυρτο βουητό που αναγκαστικά υπέμενε μέχρι ν' αρχίσει να ξαναπαίζει κάποιο τραγούδι.

—Πώς μπορείς και παρακολουθείς ειδήσεις στην τηλεόραση; είχε ρωτήσει την Άννα μια φορά. Εγώ ούτε στο ράδιο δεν μπορώ να τις ακούσω πια, μου μοιάζουν όλες ίδιες.

—Εσένα, μωρό μου, σου φαίνονται όλα ίδια γιατί δεν πιστεύεις σε τίποτα, ούτε σε ιδέες, ούτε σε κινήματα, ούτε σε αλλαγές. Στη ζωή όμως πρέπει να δίνουμε σημασία σ' αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, γιατί αλλιώς δεν θα μπορέσουμε ποτέ να τα ανατρέψουμε.

Θυμήθηκε πως την κοίταξε παράξενα, παρ' όλα αυτά δεν του είχε κακοφανεί αυτό που του είχε πει.

Άπλωσε το χέρι του και χαμήλωσε την ένταση του ραδιοφώνου. Χαμογέλασε. Η εκφωνήτρια ακόμη συνέχιζε το δελτίο ειδήσεων. Την άλλη φορά θα σ' ακούσω, υποσχέθηκε στον εαυτό του κι έριξε μια ματιά στον Γιάννη. Ήταν τόσο μικροκαμωμένος που είχε χωθεί σχεδόν ολόκληρος στο αμάξι που μαστόρευε. Μόνο τα πόδια του αιωρούνταν απ' το ανοιχτό καπό. Πρέπει να σου βρω και σένα μια φόρμα στο νούμερό σου, αλλιώς εδώ μέσα θα καταστρέψεις ό,τι τζιν έχεις και δεν έχεις, σκέφτηκε ο Σίμος και ξανάπιασε το κλειδί. Καθώς συνέχιζε τη δουλειά του, μετρούσε νοερά πόσα παντελόνια έλιωσε όλα αυτά τα χρόνια στο συνεργείο.

Άφησε πάλι το κλειδί δίπλα του κι άρχισε να ψάχνει στην εργαλειοθήκη για ένα σταυροκατσάβιδο. «Πού στο διάολο είναι;» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του και στράφηκε προς τη μεριά του μικρού. Απ' το σημείο όπου στεκόταν έβλεπε καθαρά τον πάγκο που χρησιμοποιούσε

ο Γιάννης· ένα σωρό κατσαβίδια ανάκατα πεταμένα, κι ο Σίμος ήταν σίγουρος πως ανάμεσά τους βρισκόταν κι αυτό που έψαχνε. «Καλά, θα σε στρώσω γω, μην ανησυχείς...» μονολόγησε και σηκώθηκε να βρει το κατσαβίδι. Μόλις την προηγούμενη του 'χε θυμίσει για πολλοστή φορά να μαζεύει τα εργαλεία και να τα τοποθετεί στη θέση τους. Μ' έγγραφες κανονικά, μαλακισμένο, σκέφτηκε νευριασμένος και γύρισε στο πόστο του. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να τον κατσαδιάσει. Το κατσαβίδι τελικά δεν το βρήκε οπότε βολεύτηκε με μια πένσα.

—Καλημέρα, φώναξε ο Ιωσήφ καθώς έμπαινε στο μαγαζί ευδιάθετος και γεμάτος ζωντάνια.

—Καλημέρα, αφεντικό, απάντησε ο Σίμος.

Ο Ιωσήφ πέρασε με προσεκτικά βήματα πάνω από ανταλλακτικά, μηχανήματα, εργαλεία και ράμπες ανύψωσης, φροντίζοντας να μη λερώσει την ολοκαίνουργια γκρι φόρμα γυμναστικής του. Λίγο πριν μπει στο γραφείο του, ο Σίμος τον είδε να γυρνάει απότομα προς το μέρος του. Έτσι όπως δούλευε σκυμμένος, το βλέμμα του έπεσε στα γαλάζια αθλητικά παπούτσια, που επίσης πρόσφατα αγόρασε ο Ιωσήφ ειδικά για την ποδηλασία.

—Μόλις τελειώσεις μ' αυτό, έλα λίγο στο γραφείο μου που σε θέλω. Γιάννη, όλα εντάξει, αγοράνα μου;

Ένας ήχος που ακούστηκε σαν «ναι» βγήκε απ' το αμάξι. Ο Σίμος κοίταξε ερευνητικά τα χέρια του Ιωσήφ – ευτυχώς δεν κουβαλούσε τίποτα, ούτε καμιά σακούλα ούτε κανένα λευκό βαλιτσάκι. Του έφυγε ένα βάρος, δεν είχε καμία όρεξη να του βαρέσει ένεση σήμερα.

Λίγο καιρό πριν ο Σίμος είχε μπει τυχαία στο γραφείο του αφεντικού του και τον βρήκε ξεβράκωτο με την πλάτη στραμμένη στην πόρτα. Αρχικά πάγωσε, φαντάστηκε

πως ο Ιωσήφ την έβρισκε με κανένα πορνοπεριοδικό, όπως έκανε κι ο ίδιος στο δωμάτιό του όταν ήταν έφηβος. Ο Σίμος ντράπηκε κι έκανε να κλείσει την πόρτα.

—Έλα δω, ρε μαλάκα, βοήθησέ με, δεν με βλέπεις; τον πρόλαβε ο Ιωσήφ.

Μόνο τότε πρόσεξε την ένεση που έτρεμε στο χέρι του. Ηρέμησε, δεν ήταν αυτό που νόμιζε στην αρχή. Δίχως να τον ρωτήσει κάτι –Άλλωστε πώς θα μπορούσε να του δώσει εξηγήσεις στην κατάσταση που βρισκόταν;– ο Σίμος πήρε την ένεση και τη βύθισε απαλά στο πόδι του αφεντικού του. Αυτό ήτανε. Από εκείνη τη μέρα δυο τρεις φορές τη βδομάδα ο Ιωσήφ τον φώναζε μέσα, κατέβαζε το παντελόνι του και με τα χέρια στο γραφείο περίμενε το γνωστό τσίμπημα. «Αυξητική ορμόνη είναι», του 'χε πει μόνο, «ένα φιλαράκι από την ποδηλασία με προμηθεύει». Ακουγόταν λογικό. Αν και σαραντάρης, κάθε Σαββατοκύριακο ο Ιωσήφ έπαιρνε το ποδήλατο και παρέα με άλλους διένυαν προκαθορισμένες διαδρομές: Χαλκίδα, Κόρινθο, Αίγιο, μέχρι και Πάτρα είχαν φτάσει. Διανυκτέρευαν στον προορισμό τους και την Κυριακή πάλι πίσω, ο καθένας στις δουλειές του.

Δεν είχε καλά καλά προλάβει να πιάσει την πένσα και αναγκάστηκε να την παρατήσει πάλι. Άντε να τελειώσουμε, σκέφτηκε και πήγε προς την πόρτα.

—Σου ετοιμάζω εκδρομή αυτό το Σάββατο, του είπε χαμογελαστός.

Ο Σίμος τον κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει.

—Έχεις πάει ποτέ στο Ναύπλιο;

—Ναι.

—Θέλω να παραδώσεις ένα δέμα για μένα.

Τα μάτια του Σίμου ξαφνικά σκοτείνιασαν, μίκρυναν,

τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού τινάχτηκαν ανεξέλεγκτα και διάφορες σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό του.

—Ναρκωτικά; ρώτησε ψυχρά.

—Όχι, ρε αγόρι μου, τρελάθηκες, τι λες τώρα; Ορμόνες, αναβολικά, απ' αυτά που παίρνω και γω τελοσπάντων, μια διευκόλυνση για ένα φίλο. Τι λες;

—Για συνέχισε... τον παρότρυνε και κάθισε να τον ακούσει.

Θυμήθηκε ότι την τελευταία φορά που είχε πάει στο Ναύπλιο ήταν με μια παλιά του γκόμενα.

—Θα παραδώσεις ένα πακέτο σ' έναν τύπο. Χρήστος Κοντής λέγεται, έχει ένα γυμναστήριο στο κέντρο του Ναυπλίου. Θα σε περιμένει.

—Αυτό το Σάββατο;

—Ναι. Από μένα θα πάρεις διακόσια πενήντα ευρώ και συ απλά θα πας και θ' αφήσεις το πακέτο. Είσαι μέσα;

—Θα μου δώσεις διακόσια πενήντα ευρώ μόνο και μόνο για να πάω μέχρι το Ναύπλιο και να παραδώσω ένα δέμα; Πόσο κοστίζουν αυτές οι μαλακίες; ρώτησε αυθόρμητα.

—Τι σε νοιάζει εσένα τώρα; Εσύ θα πάρεις κάποια χρήματα από μένα για να μου κάνεις μια εξυπηρέτηση.

Ο Σίμος συνέχισε να τον κοιτάζει με απορία. Κανείς δεν θα έδινε τέτοιο ποσό μόνο και μόνο για μια εξυπηρέτηση, ειδικά αυτή την εποχή.

—Σίμο, άκουσέ με, το πράμα είναι απλό. Μην μπερδεύεσαι. Μιλάμε για έξτρα φράγκα, άμεσα, εδώ και τώρα. Μην το κουράζεις. Εξάλλου σ' το 'χω ξαναπεί, φίλε μου, δεν έχει σημασία μόνο το κόστος του προϊόντος, μερικές φορές πληρώνεις κάτι παραπάνω και για τις υπηρεσίες που σου παρέχουν, ζύγιασε τα λόγια του ο Ιωσήφ. Λοιπόν, τι λες;

Θα ήταν μεγάλη βλακεία ν' αρνηθώ, σκέφτηκε και

χαμήλωσε το κεφάλι. Μόνο που κάτι δεν του άρεσε, χωρίς να ξέρει τι. Δεν υποπτευόταν ότι ο Ιωσήφ του έλεγε ψέματα, όχι, σε καμία περίπτωση. Του μιλούσε απλώς το ένστικτό του. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Το είχε νιώσει αρκετές φορές στο παρελθόν, αλλά δεν κατέληξε ποτέ αν έπρεπε να το εμπιστευτεί. Ήταν μαθημένος να λειτουργεί παρορμητικά, όπως προσπαθούσε να κάνει και τώρα. Τέντωσε τα δάχτυλα του για να αποβάλει το άγχος. *Κι αν έχει δίκιο ο Ιωσήφ; αναρωτήθηκε από μέσα του. Γιατί να τα σκαλίζω; Τι με νοιάζει έμενα τι παίρνει ο καθένας; Ηρέμησε, Σίμο, μη γίνεσαι καχύποπτος. Δεν ήθελε με τίποτα να πετάξει τέτοια ευκαιρία. Ξαφνικά σήκωσε το βλέμμα και απάντησε:*

—Οκεί, θα πάω.

—Έγινε, είπε ο Ιωσήφ ικανοποιημένος. Γύρνα τώρα στη δουλειά και για τις λεπτομέρειες μιλάμε αύριο.

Ο Σίμος επέστρεψε στο πόστο του και χώθηκε πάλι κάτω από το αυτοκίνητο που επισκεύαζε. Πήρε στα χέρια του το κλειδί. Σε λίγα λεπτά κατάφερε να ξεσφίξει το μπουλόνι που τον παίδευε πριν. Σκούπισε το μέτωπό του, έσταζε πάλι ιδρώτα. Η εκδρομή στο Ναύπλιο του τριβέλιζε το μυαλό. Δεν του 'φταιγε τόσο η παράδοση των παράνομων ουσιών, άλλωστε είχε δυο μέρες περιθώριο να τα επεξεργαστεί όλα αυτά. Σκεφτόταν αν ήταν καλύτερα να πάει μόνος του ή μαζί με την Άννα. Το έβλεπε σαν μια καλή ευκαιρία να της αποδείξει ότι αναλαμβάνει και αυτός πρωτοβουλίες κι όχι μόνο εκείνη, όπως συχνά του παραπονιόταν.

Ένα ολόκληρο βράδυ τις προάλλες τον έστησε στον τοίχο και τον κατηγορούσε ότι στη σχέση τους είχε υιοθετήσει το ρόλο του παρατηρητή – αυτή τη λέξη χρησιμο-

ποίησε. Ένα διήμερο στο Ναύπλιο λοιπόν θα της άλλαζε οπωσδήποτε τη γνώμη. Βέβαια ο Σίμος δεν σκόπευε σε καμιά περίπτωση να της πει ότι θα παρέδιδε αναβολικά σε κάποιον άγνωστο. Έβαλε περισσότερη δύναμη και ξέσφριξε άλλο ένα μπουλόνι.

Πάλι καλά που βρέθηκε κι η Άννα στην ζωή μου, σκεφτόταν την ώρα που προσπαθούσε να ξεσφίξει ακόμη ένα. Ήταν ζευγάρι έξι χρόνια και τον βοήθησε πολύ να σταθεί στα πόδια του. Εκείνη τον παρότρυνε να πάει στο νυχτερινό λύκειο – βουνό του είχαν φανεί τότε τα τέσσερα χρόνια, όμως στο τέλος τα κατάφερε. Μέχρι και γιορτή του ετοίμασε όταν πήρε το απολυτήριο: ρομαντικό δείπνο και τούρτα με τέσσερα κεράκια.

Ο ιδρώτας τώρα έσταζε ποτάμι απ' το μέτωπό του. Θα σηκωνόταν αρκετά νωρίς το Σάββατο ώστε γύρω στις δέκα να έφτανε στο Ναύπλιο. Θα έδινε το πακέτο, θα 'λεγε ένα «ευχαριστώ, φίλε, τα λέμε», και σε μισή ώρα το πολύ θα έπινε καφέ με την Άννα στην παραλία. Θα έκλεινε κι ένα δωμάτιο να μείνουν εκεί το βράδυ. Με διακόσια πενήντα ευρώ μια χαρά θα τη βολέψουμε το διήμερο... σκέφτηκε ευχαριστημένος. Σήκωσε το κλειδί έτοιμος να ξεσφίξει και το τελευταίο μπουλόνι. Είχε πάρει την απόφασή του.

Το απόγευμα κιόλας μίλησε στην Άννα για τα σχέδιά του. Για την ακρίβεια της είπε ότι θα ήθελε πολύ να πήγαιναν μια εκδρομή στο Ναύπλιο το Σαββατοκύριακο. Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του, εκείνη είχε ήδη πέσει στην αγκαλιά του. Φώναζε σαν μικρό παιδί από χαρά και τον φιλούσε ασταμάτητα. Ο Σίμος δεν ξεκόλλησε από πάνω της το υπόλοιπο βράδυ.

—Ισχύει ό,τι είπαμε χθες ή άλλαξες γνώμη; ήταν το

πρώτο πράγμα που τον ρώτησε ο Ιωσήφ την επομένη στη δουλειά.

Ο Σίμος σίγουρος για την απόφασή του έγνεψε αρνητικά.

—Ωραίος!... Έλα λίγο μέσα που σε θέλω μόλις τελειώσεις, του πέταξε με νόημα.

Ο Σίμος το 'πιασε αμέσως. Όταν άνοιξε την πόρτα τον περίμενε ήδη η ένεση στο γραφείο, κι ο Ιωσήφ είχε προλάβει να κατεβάσει το παντελόνι του και στεκόταν ανυπόμονος. Έπλυνε σχολαστικά τα χέρια του για να απομακρύνει βρομιές, θραύσματα και ρινίσματα σιδήρου. Ύστερα πήρε την ένεση και με αργές, σταθερές κινήσεις βύθισε τη βελόνα στο γυάλινο μπουκαλάκι τρυπώντας την προστατευτική μεμβράνη του στομίου. Έσυρε το έμβολο προς τα πάνω και έπειτα έσκυψε στο μηρό του Ιωσήφ. Δεν είχε τρίχες στα πόδια μόνο χνουδί σαν δεκαπεντάχρονο κορίτσι.

Το σώμα του έτρεμε ολόκληρο, περίμενε ανυπόμονα το τσίμπημα της βελόνας. Τα πόδια του ήταν τόσο γραμμωμένα που κάθε μυϊκή ίνα διαγραφόταν ξεκάθαρα, και η παραμικρή σπασμωδική κίνηση ενεργοποιούσε μεμιάς όλους τους μυς. Ο κορμός του αντίθετα δεν ήταν ιδιαίτερα γυμνασμένος – δεν έμοιαζε βέβαια με των περισσότερων σαραντάρηδων αλλά διέφερε αισθητά σε σχέση με τα πόδια του, γνώρισμα άλλωστε των ποδηλατών. Δίχως να καθυστερεί, ο Σίμος βύθισε ελαφρά τη βελόνα στο πόδι του. Ένα μικρό τίναγμα κι αμέσως μετά ένα επιφώνημα ανακούφισης ξέφυγαν από το αφεντικό του. Γρήγορα ανέβασε το παντελόνι του και κοντοστάθηκε για μερικά δευτερόλεπτα. Άνοιξε τελικά το πρώτο συρτάρι του γραφείου του και πήρε μια κάρτα.

—Εδώ θα γίνει η παράδοση, είπε κι έσφιξε τη ζώνη του.

—Γύρω στις δέκα θα έχω φτάσει, απάντησε ο Σίμος παίρνοντας την κάρτα.

Άλλη κουβέντα για το ταξίδι στο Ναύπλιο δεν αντάλλαξαν την υπόλοιπη μέρα. Το θέμα είχε κλείσει.

Εννιά παρά τέταρτο Σάββατο κι ο Σίμος άφηνε πίσω του τον Ισθμό της Κορίνθου. Δίπλα του η Άννα πότε ξεφύλλιζε το διαφημιστικό περιοδικό που τους μοίρασαν στα διόδια, πότε χάζευε απ' το παράθυρο. Δυο μέρες τώρα το μόνο που σκεφτόταν ήταν αυτή η εκδρομή. Αναζητούσε μια απόδραση, μια διαφυγή από τον παιδικό σταθμό. Αγαπούσε παρά πολύ τα παιδιά και μπορούσε να παίζει μαζί τους με τις ώρες, αλλά ένιωθε έντονα την ανάγκη για ένα διάλειμμα.

Στα φοιτητικά της χρόνια δούλεψε ακόμα και ως κλόουν σε παιδικά πάρτι. Ήταν γλυκιά, μικροκαμωμένη, με καστανά μαλλιά και χαριτωμένες αφέλειες, κι έμοιαζε και η ίδια με κοριτσάκι. Έδενε με τα παιδιά, τους μιλούσε, τους διηγούνταν παραμύθια, έκαναν χειροτεχνίες, έπαιζαν παντομίμα και κρυφτό. Τώρα ως νηπιαγωγός τα μοναδικά παράπονα που εισέπραττε ήταν: «Κυρία, ο Γιώργος μου πήρε την πλαστελίνη και δεν μου τη δίνει πίσω!», «Κυρία, πότε θα φάμε κολατσιό;». Τα λάτρευε όμως όλα τα τερατάκια της, παρ' όλο που πολλές φορές την κούραζαν – πίστευε ότι σ' αυτό το επάγγελμα θα διατηρούσε την αθωότητά της, θα παρέμενε και η ίδια για πάντα παιδί.

Τον τελευταίο καιρό βέβαια, αν κι είχε καλοκαιριάσει, η μέρα της μίκραινε όλο και περισσότερο. Ο χρόνος της λιγόστευε ενώ οι δουλειές και οι υποχρεώσεις αυξάνονταν.

Είχε σκεφτεί ακόμα και να χαλαρώσει λίγο τις επαφές με την ομάδα υποστήριξης μεταναστών στην οποία δραστηριοποιούνταν. Ήταν μια ασχολία της από τον καιρό του πανεπιστημίου. Τότε για πρώτη φορά ήρθε σε επαφή με στέκια και δράσεις υποστήριξης μεταναστών και άλλων κοινωνικά αποκλεισμένων ομάδων, όπως τις αποκαλούσε στον Σίμο.

Τον ίδιο δεν φαινόταν να τον ενοχλούν οι δραστηριότητες της, ίσα ίσα της έλεγε ότι ήταν περήφανος γι' αυτή. Βέβαια κάθε φορά που η Άννα τον προσκαλούσε να παρακολουθήσει κάποια συζήτηση ή μια εκδήλωση, εκείνος έβρισκε πάντα μια δικαιολογία για να το αποφύγει.

Αργά αλλά σταθερά, το αίσθημα της κούρασης και της ταλαιπωρίας γινόταν όλο και πιο έντονο τον τελευταίο καιρό. Ήταν κι αυτό ένα από τα ζητήματα που πρόσφατα συζήτησε με τον Σίμο. Κάθε μέρα τής φαινόταν ίδια με την προηγούμενη. Όταν τον άκουσε όμως να της προτείνει την εκδρομή στο Ναύπλιο, πήδηξε στην αγκαλιά του. Όχι μόνο γιατί της πρόσφερε μια απόδραση, αλλά κυρίως γιατί πήρε την πρωτοβουλία. Να λοιπόν που τον απασχόλησαν και κείνον τα ερωτήματα που του είχε θέσει. Καμία συζήτηση δεν πάει στράφι, σκέφτηκε ικανοποιημένη.

Οργάνωσε την εκδρομή εξολοκλήρου μόνος του πρώτη φορά στα έξι χρόνια. Όλο αυτόν τον καιρό, μέχρι και για να βγουν έξω, περίμενε από την ίδια να του προτείνει κανένα μπαρ ή ταβερνάκι λες και ο ίδιος δεν έβγαινε, δεν ήξερε κανένα μαγαζί πριν τη γνωρίσει. Ακόμα κι όταν τον ρωτούσε: «Καλά, πριν με γνωρίσεις πού σύχναζες;» εκείνος την πείραζε επαναλαμβάνοντας κοροϊδευτικά τα λόγια της και ποτέ δεν απαντούσε ευθέως.

Μόλις είδε την έξοδο για Ναύπλιο ο Σίμος έστριψε ελαφρά το τιμόνι. Σε λίγο έφταναν. Τότε μόνο ανέφερε στην Άννα ότι είχε να παραδώσει ένα δέμα σε κάποιον φίλο του Ιωσήφ. «Μια εξυπηρέτηση για το αφεντικό μου είναι...» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του χωρίς να την κοιτάζει. «Μια στιγμή θα κάνω, δεν θ' αργήσω». Η Άννα απορροφημένη από το περιοδικό του έγνεψε «εντάξει». Ο Σίμος ρώτησε έναν περαστικό για τη διεύθυνση και σε λίγα λεπτά πάركαρε μπροστά στο γυμναστήριο.

Μια μικρή ταμπέλα υπήρχε μόνο, που την κάλυπτε ένα κόκκινο φορηγάκι παρκαρισμένο ακριβώς απέξω από το γυμναστήριο. Βγήκε απ' το αυτοκίνητο και άνοιξε το πορτμπαγκάζ. Ο Ιωσήφ τον είχε εφοδιάσει μ' ένα φορητό ψυγείο με τοιχώματα από φελιζόλ και παγοκύστες στον πάτο του. Ο Σίμος έβγαλε το πλαστικό κουτί και προχώρησε προς την είσοδο. Το δέμα περιείχε σαράντα φιαλίδια – ο Σίμος είχε φροντίσει να ελέγξει το περιεχόμενό του από πριν. Δεν ήταν πολύ βαρύ αλλά το κράτησε και με τα δυο του χέρια. Σαν κουτί ζαχαροπλαστείου έμοιαζε.

Έσπρωξε την πόρτα με το σώμα του και μπήκε. Δεν συνάντησε κανέναν στην υποδοχή, ούτε κάποιον πελάτη να αθλείται. Μια δυνατή χορευτική μουσική έδινε ρυθμό στο άδειο γυμναστήριο. Προχώρησε αργά ανάμεσα στους διαδρόμους γυμναστικής σφίγγοντας έντονα το δέμα. Δεν φοβόταν, προσπαθούσε μονάχα να απομονώσει τυχόν ήχους που δεν έπιανε λόγω της μουσικής. Ένιωσε τα δάχτυλά του να μουδιάζουν καθώς έσφιγγε όλο και περισσότερο το παγωμένο πλαστικό περίβλημα.

—Καλημέρα, θέλετε κάτι;... ήρθε μια φωνή από το βάθος όχι ιδιαίτερα φιλική.

Ένας γδούπος ακούστηκε από βαρακία που έπεσαν στο πάτωμα. Ο Σίμος διέκρινε μια φιγούρα να σηκώνεται από κάποιον πάγκο γυμναστικής. Ήταν ένας άντρας γύρω στα τριάντα, ψηλός και καλογυμνασμένος. Από μακριά έδειχνε επικίνδυνος, ίσως και λίγο γελοίος όπως περπατούσε. Όσο όμως πλησίαζε αποκτούσε περίεργη όψη. Αυτός θα 'ναι ο Χρήστος, υπέθεσε από μέσα του ο Σίμος. Φορούσε κόκκινη, εφαρμοστή αμάνικη μπλούζα και μια αθλητική φόρμα αρκετά φαρδιά και πολύχρωμη. Ο λαιμός του ήταν πρησμένος, ο σβέρκος του σχημάτιζε ένα T. Είχε σμιλεμένους ώμους, φουσκωμένα μπράτσα, και ο θώρακας προεξείχε σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα. Το κεφάλι του ξυρισμένο γουλί, κι έτσι όπως γυάλιζε από τον ιδρώτα έμοιαζε με νεκροκεφαλή.

—Από τον Ιωσήφ έρχομαι, απάντησε ο Σίμος με τα αντανακλαστικά του σε πλήρη ετοιμότητα.

—Α, ωραία, έλα αποδώ να τα πούμε. Εγώ είμαι ο Χρήστος.

—Σίμος, συστήθηκε κοφτά και τον ακολούθησε.

Περπάτησαν πάλι προς τα πίσω, μέσα από τους διαδρόμους γυμναστικής που βρίσκονταν στην είσοδο του γυμναστηρίου. Αριστερά από την υποδοχή υπήρχε ένα δωμάτιο χωρισμένο με τζαμαρία από τον υπόλοιπο χώρο. Σ' όλη την επιφάνεια της γυάλινης πόρτας ήταν κολλημένες αφίσες με αθλητές και θεόρατα λογότυπα εταιρειών, με αποτέλεσμα ο Σίμος αρχικά να νομίζει προς πρόκειται για τοίχο. Να γιατί δεν την είδα μόλις ήρθα, συλλογιζόταν την ώρα που ο Χρήστος την άνοιγε για να μπουν μέσα.

—Ορίστε, έκανε ο Σίμος και του παρέδωσε το δέμα.

Εκείνος το πήρε και το έβαλε πολύ προσεκτικά σ' ένα μικρό ψυγείο δίπλα στο γραφείο του. Στα ράφια τα στερεωμένα στον τοίχο υπήρχαν ένα σωρό πλαστικά κουτιά και μπουκαλάκια: συμπληρώματα διατροφής, πρωτεΐνες, βιταμίνες κι ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς. Μέχρι και ενεργειακές μπάρες σοκολάτας είχε.

Και δω οι τοίχοι ήταν γεμάτοι αφίσες πρωταθλητών μπόντι μπίλντιγκ. Έμοιαζαν με ταπετσαρία· όχι, μάλλον με κολάζ. Ο Σίμος χαμογέλασε περίεργα στη θέα των ημίγυμων αντρών και γυναικών που πόζαραν όλο νεύρο και δύναμη. Τα κορμιά τους, έτσι όπως ήταν βουτηγμένα στο λάδι για να γυαλίζουν, του θύμισαν την πίσω αίθουσα με τις τσόντες στο βιντεοκλάμπ της γειτονιάς του, όπου τρύπωνε με τον κολλητό του όταν ήταν πιτσιρικάς. Ακόμα θυμόταν τον εαυτό του μ' ανοιχτό το στόμα μπροστά στις κασέτες να κολλά το βλέμμα του στις πορνοστάρ των εξωφύλλων. Είχε σοκαριστεί με τόση γύμνια. Κάπως έτσι ένιωθε και τώρα βλέποντας αυτά τα υπερβολικά μυώδη σώματα.

Μια λεπτομέρεια τράβηξε ξαφνικά την προσοχή του: ένα τατουάζ στο χέρι του Χρήστου. Το 'χε χτυπήσει στην εσωτερική πλευρά του καρπού του κι έτσι δεν κατάφερε να το δει καθαρά. Όταν όμως έπιασε το στιλό για να γράψει κάτι, ο Σίμος κοίταξε πιο προσεκτικά. Τα δάχτυλά του τινάχτηκαν απότομα. Μια στιγμή ήταν αρκετή για να αναγνωρίσει τον αγκυλωτό σταυρό, το ναζιστικό σύμβολο. Με σβέλτες ματιές άρχισε να σκανάρει καθετί στο γραφείο του Χρήστου, από χαρτιά μέχρι μικροαντικείμενα, μήπως ανακαλύψει και τίποτ' άλλο περίεργο εκεί μέσα.

—Δεν σε περίμενα τόσο πρωί.

Ο Σίμος ανέπνευσε βαθιά για να μην προδώσει την έντασή του και απάντησε ύστερα από δυο στιγμές:

—Δεν βρήκα πολλή κίνηση...

Ακολούθησε δεύτερη παύση και το βλέμμα του Σίμου καρφώθηκε σ' ένα χαρτί. Προσπαθούσε μάταια να το διαβάσει από την ανάποδη δίχως να βγάζει νόημα.

—Είμαι... πρωινός τύπος, συνέχισε.

Ο Χρήστος τον κοίταξε επίμονα στα μάτια.

—Λοιπόν, είμαστε οκεί; τον ρώτησε.

—Ναι, εγώ είμαι τακτοποιημένος απ' τον Ιωσήφ, απάντησε ο Σίμος.

—Έγινε, φίλε μου, τα λέμε.

Εκείνη τη στιγμή τα μάτια του γυάλισαν, οι μύες του προσώπου του πετάχτηκαν. Μια φλέβα πετάχτηκε στο λαιμό του. Φέρνει όντως σε κρανίο, σκέφτηκε ο Σίμος και πήγε να φύγει. Ασυναίσθητα το βλέμμα του έπεσε ξανά στο τατουάζ με τη σβάστικα. Πριν προλάβει να κάνει ένα βήμα, ο Χρήστος τινάχτηκε και τον άρπαξε από το μπράτσο. Ήταν τόσο αστραπιαία η κίνησή του που ο Σίμος ούτε καν αντιλήφθηκε πότε πρόλαβε και σηκώθηκε από το γραφείο.

Ο Χρήστος κόλλησε τη μούρη του επιδεικτικά στου Σίμου. Ήταν τουλάχιστον δέκα πόντους ψηλότερος και με τον τόσο μυϊκό του όγκο έδειχνε θεόρατος. Ελάχιστα εκατοστά χώριζαν τώρα τα πρόσωπά τους. Ο Σίμος ακίνητος, χωρίς να στρέφει αλλού τα μάτια, μύριζε τώρα το βρόμικο χνότο του Χρήστου. Του φάνηκε πως άκουσε το γρύλισμα αφηνιασμένου σκύλου έτοιμου να χιμήξει.

—Σ' αυτή τη δουλειά πληρωνόμαστε όλοι καλά, και εγώ και εσύ. Αυτό βάλ' το καλά στο κεφάλι σου. Αλλά μόνο στη δουλειά που μας έχουν πει να κάνουμε ρίχνουμε τα μάτια μας, όχι εκεί που δεν μας σπέρνουνε. Το 'πιασες;

Πρέπει να του έριχνε σίγουρα πάνω από είκοσι κιλά,

αλλά ο Σίμος με μια απότομη κίνηση τον αιφνιδίασε και ξέφυγε από το γράπωμά του. Για μια στιγμή ένιωσε τους παλμούς της καρδιάς του να χτυπούν δυνατά. Σχεδόν τους άκουγε. Τα νεύρα του τεντώθηκαν. Η ματιά του σκοτεινίασε. Τα φρύδια του άλλαξαν σχήμα. Μειμιάς ξεπρόβαλε η όψη που είχε καταφέρει να κρύψει καλά εδώ και χρόνια: η όψη ενός ανθρώπου επικίνδυνου. Σκέφτηκε να βουτήξει το γυάλινο τασάκι απ' το γραφείο και να του ανοίξει το κεφάλι στα δυο, ή ακόμα καλύτερα να του τραβήξει μια κλοτσιά στα αχамνά, μια μπουνιά στο αριστερό αυτί, και να τον αποτελειώσει με μια γροθιά στο στομάχι. Δεν τον φόβιζε που έδειχνε θηρίο μπροστά του, είχε δει κι άλλους σαν κι αυτόν να σωριάζονται.

Για άλλη μια φορά τα δάχτυλά του τινάχτηκαν ανεξέλεγκτα. Ήθελε τόσο πολύ να απαντήσει με το ίδιο ύφος, με την ίδια συμπεριφορά. Όχι, δεν είχε μάθει να του φέρονται έτσι, δεν το επέτρεπε, κι όταν συνέβαινε αδυνατούσε να ελέγξει τον εαυτό του. Σήμερα όμως έπρεπε. Απέξω περίμενε η Άννα, δεν γινόταν να τα τινάξει όλα στον αέρα. Ούτε μπορούσε πλέον να λύνει τις διαφορές του όπως πριν από μια δεκαετία. Δεν ήταν πια ένας τσόγλανος από τη Νίκαια, ένα χουλιγκάνι του Ολυμπιακού. Ο Ιωσήφ του ανέθεσε μια δουλειά και δεν είχε περιθώριο να τον αδειάσει.

Τέντωσε τα δάχτυλά του σε μια προσπάθεια να αποφορτιστεί και πήρε βαθιά ανάσα. Κατέβασε για μια στιγμή το κεφάλι κι ύστερα το κόλλησε απειλητικά στη μούρη του Χρήστου. Του μίλησε αργά και σταθερά, με φωνή που δεν πρόδιδε ίχνος φόβου:

—Εμένα δεν θα με ξανακουμπήσεις. Τα αντριλίκια σου, στο μαλάκα το αφεντικό μου. Εσύ, το 'πιασες;

Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να πει προκειμένου να μην παίξει ξύλο. Μέχρι εκεί έφτανε η αντοχή του. Για λίγο έμειναν κι οι δυο ακίνητοι, ζύγιζαν ο ένας τον άλλο. Για τον Χρήστο όμως δεν υπήρχε λόγος να συνεχίσει αυτό το παιχνίδι. Είχε διαπιστώσει αυτό που ήθελε και ταυτόχρονα πέρασε και το μήνυμά του. Αυτός ήταν το αφεντικό, και του Σίμου και του Ιωσήφ. Άρα αυτός δικαιούνταν να έχει και την τελευταία λέξη.

—Είσαι όντως ζόρικος, είπε χαμογελώντας όσο καλύτερα μπόρεσε ενώ έτεινε το χέρι του σε ένδειξη συμφιλίωσης.

Το σκηνικό φώναζε ψεύτικο, αλλά ο Σίμος το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει αποκεί μέσα και να το αφήσει πίσω του. Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία όσο ο Χρήστος του 'λεγε ότι θέλει μάγκες συνεργάτες, παλικάρια, όχι τίποτα φλώρους και άλλες τέτοιου τύπου φιλοφρονήσεις.

Σε λίγα λεπτά ο Σίμος έμπαινε στο αμάξι αποφασισμένος να ξεχάσει προς το παρόν ό,τι συνέβη και να ευχαριστηθεί την εκδρομή του με την Άννα. Θα τα συζητούσε όλα με τον Ιωσήφ τη Δευτέρα στο μαγαζί.

—Λοιπόν, εγώ ξεμπέρδεψα, πάμε για μπάνιο, αγάπη μου;

—Ναι, είπε αφηρημένα η Άννα, και ο Σίμος έσκυψε και τη φίλησε μηχανικά.

Γύρισε το κλειδί κι έβαλε μπρος χωρίς ν' αφήνει το βλέμμα του από τον καθρέφτη. Έκανε επίτηδες τον κύκλο του στενού για να σιγουρευτεί ότι δεν τους ακολουθούσε κανείς, φροντίζοντας παράλληλα να μην αντιληφθεί τίποτε η Άννα. Όταν βεβαιώθηκε, βγήκε ξανά στον κεντρικό δρόμο και πάτησε ελαφρά το γκάζι.

Σε λιγότερο από είκοσι λεπτά είχαν φτάσει στο Τολό, ένα παραλιακό χωριό δίπλα στο Ναύπλιο. Αμέσως πέταξαν τα ρούχα τους και βούτηξαν στη θάλασσα. Αφού κολύμπησαν για κάμποση ώρα, πρώτη βγήκε η Άννα. Άπλωσε προσεκτικά την πετσέτα της στην ξαπλώστρα και ρούφηξε μια γουλιά απ' τον καφέ της. Είχε ζεσταθεί. Κοίταξε γύρω της για να παραγγείλει έναν άλλο.

Σε λίγο κρατούσε στα χέρια της ένα φρέσκο, παγωμένο καφέ. Μισή ώρα σχεδόν είχε περάσει απ' όταν βγήκε από τη θάλασσα και ο Σίμος συνέχιζε να κολυμπάει. Στιγμή δεν τον άφηγε από τα μάτια της. Παρ' όλο που ένιωθε πολύ ερωτευμένη μαζί του, κουβαλούσε αρκετές ανασφάλειες. Τώρα τελευταία αισθανόταν να υψώνεται ένα τείχος ανάμεσά τους, λες κι ο καθένας ζούσε τη ζωή του ανεξάρτητα από τον άλλο. Δεν ήθελε να ρίχνει το φταιξιμό μόνο στον Σίμο, θα ήταν πολύ βολικό. Το είχε παραδεχτεί πολλές φορές στον εαυτό της, γνώριζε ότι της αναλογούσε μεγάλο μερίδιο ευθύνης.

Όσο εκείνη ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της, ο Σίμος της έκανε νόημα να βουτήξει μαζί του. Για μια στιγμή σκέφτηκε να τον φωνάξει να βγει απ' τη θάλασσα και να κάτσει πλάι της, στην ίδια ξαπλώστρα. Ή ακόμα καλύτερα να σηκωθεί εκείνη όρθια και να τρέξει στην αγκαλιά του, να παίξουν μαζί στα κύματα σαν τα παιδιά. Τελικά δεν έκανε τίποτε απ' τα δυο, απλώς τον χαιρέτισε άνευρα και συνέχισε να τον χαζεύει. Κάτι την κρατούσε πίσω.

Ύστερα από λίγο ο Σίμος έβγαινε από τη θάλασσα. Έμεινε να τον παρατηρεί καθώς ερχόταν προς το μέρος της. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που πρόσεξε πόσο όμορφος ήταν. Έτσι όπως τον κοιτούσε τώρα, θυμήθηκε όλες εκείνες τις λεπτομέρειες στην εμ-

φάνισή του που την έκαναν να μην μπορεί να ξεκολλήσει από πάνω του όταν τον πρωτογνώρισε. Το σώμα του ήταν σφιχτό κι αδύνατο και τα μαύρα μαλλιά του είχαν μακρύνει τελευταία. Τα γένια του αραιά κάποτε, τώρα είχαν πυκνώσει και λίγο ήθελαν για να καλύψουν εντελώς τα μάγουλα και το πιγούνι. Οι λιγοστές τρίχες στο στήθος του δεν κατάφερναν να συγκρατήσουν τις σταγόνες που κυλούσαν στο κορμί του και τον έκαναν να λαμπυρίζει ολόκληρος στο φως του ήλιου.

Μέσα της ξύπνησε ξαφνικά η ερωτική διάθεση και σηκώθηκε όρθια για να του δώσει την πετσέτα. Άρχισε να τον περιποιείται, τον σκούπισε στην πλάτη και στο στήθος κι ύστερα του έστρωσε τα μαλλιά. Ο Σίμος τη φίλησε και την έσφιξε στην αγκαλιά του προκαλώντας της ρίγος, όχι μόνο γιατί ήταν βρεγμένος. Έπειτα ξάπλωσε στη διπλανή ξαπλώστρα.

Ένιωθε ανακούφιση που ξεμπέρδεψε με την παράδοση. Πήρε το κινητό του κι έστειλε ένα μήνυμα στον Ιωσήφ: «Όλα καλά με τη δουλειά», τις λεπτομέρειες θα τις συζητούσαν από κοντά. Το πιο σημαντικό τη δεδομένη στιγμή ήταν ότι είχε πληρωθεί, δεν έγινε καμιά στραβή στο δρόμο –τυχόν έλεγχος της Αστυνομίας ή κάτι τέτοιο–, και φυσικά ολοκληρώθηκε η παράδοση.

Η Άννα από την άλλη δεν έδειχνε να έχει πάρει μυρωδιά τίποτα. Ακόμα και το άγχος που του προκάλεσαν το ναζιστικό τατουάζ του Χρήστου και η μετέπειτα συμπεριφορά του τώρα προσπαθούσε να το αποβάλλει. Άλλωστε, γι' αυτό κολύμπησε ασταμάτητα τόση ώρα πέρα δώθε εξαντλώντας τις αντοχές του, για ν' αδειάσει το μυαλό του. Για το υπόλοιπο Σαββατοκύριακο θα τα 'αφηνε όλα πίσω του. Δεν ήθελε να τον απασχολεί τίποτε άλλο εκείνο

το διήμερο έκτος από την Άννα. Από Δευτέρα τα υπόλοιπα, είπε αποφασιστικά μέσα του και της έδωσε ένα φιλί στο στόμα.

Πέρασαν όλη τη μέρα στην παραλία με τον ήλιο να τους σιγοψήνει. Αργά το απόγευμα βρήκαν κατάλυμα σ' ένα ξενοδοχείο παραδίπλα. Γρήγορα βρεθήκαν γυμνοί στην μπανιέρα και αργότερα στο κρεβάτι. Εξαντλημένοι και ικανοποιημένοι, τους πήρε ο ύπνος αγκαλιά αργά το βράδυ κρατώντας ο καθένας τις ανασφάλειες και τις έγνοιες του για τον εαυτό του.

Την Κυριακή ακολούθησαν τη διαδρομή προς το Κρανίδι και αποκεί στην Ερμιόνη, όπου ήπιαν καφέ. Αργά το απόγευμα έφτασαν στην Επίδαυρο και πήραν το δρόμο του γυρισμού. Η Άννα, κουρασμένη και χορτασμένη συνάμα, όταν πλησίαζαν στην Κόρινθο χαμήλωσε τη μουσική, έγειρε το κορμί της στου Σίμου και του ψιθύρισε στ' αυτί: «Ευχαριστώ, αγάπη μου...» χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά. Τότε πρόσεξε πόσες πολλές άσπρες τρίχες είχαν κάνει την εμφάνιση τους τον τελευταίο καιρό μα δεν την πείραξε.

Ο Σίμος της χαμογέλασε και συνέχισε να οδηγεί. Σε λίγα λεπτά η Άννα είχε αποκοιμηθεί κουλουριασμένη στη θέση του συνοδηγού. Τα φώτα των αυτοκινήτων μπροστά του φανέρωναν την επιστροφή των περισσότερων Αθηναίων από κάποια εκδρομή. Άναψε ένα τσιγάρο με την αυριανή μέρα στο μυαλό του: μαγαζί, γράσο, μουντζούρες, Γιάννης, Ιωσήφ. Στην υπόλοιπη διαδρομή η Άννα συνέχισε να κοιμάται.

Την ξύπνησε μόλις πάρακαρε έξω απ' το διαμέρισμά τους στην Αθήνα.

